

## ŠT. 3 BOŽIČ 2022

2022 XLII

### Božične luči

Božični prazniki so najlepši krščanski prazniki. Cerkev je lepo okrašena z lučkami, ki jo osvetlujejo ravno toliko, da v njej ni pretemno. V jaslicah je tiho in mirno, le potoček se sliši, kako šumlja v bližini hlevčka in novorojenemu Kralju poje svojo pesem. Nekje v cerkvi sveti Luč miru iz Betlehema, ki nas povezuje z Jezusovim rojstnim krajem. V hlevčku vol in osliček skrbita za to, da Jezusu ni prehladno. Nekje v bližini je tudi angel, ki pa ga ne vidimo, saj so angeli človeku nevidni. Marija in Jožef veselo gledata Jezusa v jaslih, čeprav nista popolnoma brez skrbi. Kot vsi starši, ki dobijo prvega otroka, tudi onadva ne vesta točno kaj naj počneta s tem majhnim in nebogljnim otrokom. Mi, ki že poznamo božično zgodbo, vemo, da sta se Marija in Jožef odlično znašla

in da sta dobro skrbela za Jezusa, vse dokler ni zrasel. Res pa je, da tako majhen zgleda povsem nebogljen. Cerkev je bila v času božične devetdnevnice bolj polna kot običajno, saj so ljudje od blizu in daleč hodili gledat kako se cerkev počasi pripravlja in krasi za prihod Božjega Sina. Na božični večer pa se cerkve po vsem svetu napolnijo. Pridejo vsi ljudje, ki praznujejo rojstni dan Božjega Sina. Zadostuje videti Jezusa v jaslicah, pa človek že čuti Božjo ljubezen v svojem srcu. Ljudje radi pridejo v cerkev za božič. V času božičnih praznikov se vsak človek čuti kot ljubljeni Božji otrok.

*župnik Grega*



---

## KOLEDNICA

Čuješ ta rog, ki v noč igra,  
kliče v temo, v daljavo.  
Spev prek gozdov vre iz srca,  
išče za pot spremljavo.

Pojdi z menoj,  
pojdi nocoj,  
pot zvezdi bo sledila.  
Tam kjer nebo se sklanja k tlom,  
človeka bo neskončnost poljubila.

Čutiš srce, ki v noči bdi,  
sanje mu up budijo:  
da smo ljudje kot bratje si,  
v en cilj poti držijo.

Pojdi z menoj,  
pojdi nocoj,  
up zvezda bo krepila.  
Tam kjer nebo se sklanja k tlom,  
brata se bova v milosti sklenila.

*Urban Marinko*

## PESEM TISOČERIH ZVONOV - GLASEBENA MAŠA

Najprej čudno, izpostavljeno,  
nastopaško. Kasneje domače,  
pristno in doživeto.

2. oktober, nedelja farnega  
žegnanja. Z Majo sva se kot vsako  
nedeljo s kolesi odpravila k maši  
na Kodeljevo. Prazne ceste,  
prazni pločniki - nedeljsko jutro.  
Nadaljevala sva pogovor, ki je ostal  
še od zajtrka. Ugibala sva, kaj naju  
čaka danes, kako bo peti s skupino  
Pesem tisočerih zvonov? Sam  
nisem bil najbolj prepričan. Nisem  
vedel, kakšne ljudi pričakovati,  
tudi mašni nastop v prezbiteriju,  
vsem na očeh, me ni privlačil. Sem  
se pa veselil pesmi, najbolj tiste  
med povzdigovanjem in zaključne -  
Ceste.

Pričakovanja pa so hitro zdrsnila v  
dogajanje in ugibanj je bilo konec.  
Na Kodeljevem je bilo že vse  
živahno. Glasbeniki so se zbirali od  
vsepovsod. Že med zaklepanjem  
kolesa sem iz pozdravov in  
naključno ujetih izmenjanih besed  
dobil vtis, da bi ljudi prej opisal z  
besedami veseli, sproščeni, odprti,  
in šele potem z glasbeniki. Začela se  
je maša, še zmeraj z negotovostjo  
in občutkom izpostavljenosti.  
Prijeten glas je bral uvodno zgodbo  
(objavljena v prejšnji izdaji Vrtnic),  
zaslišali smo tisočero zvonov in se

---

tudi sami začeli zlivati v njihovo pesem. Počutil sem se domače, pristno in doživeto. Sproščенost ljudi okrog mene je popustila napetosti. Ne rečem, tisti, ki požete, veste, da se včasih bojuješ z notami ali besedilom, da se prebiješ do konca. Odvisno, koliko si se naučil. :) A nič zato, pa kakšna druga pesem popravi vtis.

Ko so zvonovi utihnili, v meni še zmeraj odmeva preprosta zadnja pesem, ki me izprašuje in vabi k ljubezni. Ceste, Fran Milčinski:

Jaz nisem njihov advokat,  
in nisem dobrotljiv gospod,  
le sestre so mi,  
vsak moj brat,  
zato sem mednje našel pot,  
zato sem mednje našel pot.  
Ej ceste, ceste, ceste,  
kam vse greste,  
ko pa se mi čas izteka,  
vidim, v isto stran drže,  
vedno, vedno do človeka.

*Jure Marinko*

## KDOR POJE, DVAKRAT MOLI

Marija, k njej se radi zatekamo, priporočamo, molimo, zahvaljujemo ... Tak je bil tudi namen našega mladinskega zbora, ki se je povezal z mladinskim zborom župnije Marijinega oznanjenja za koncert Marijinih pesmi, ki smo ga najprej imeli maja v uršulinski cerkvi sv. Trojice v Ljubljani, oktobra pa še na Kodeljevem.

V bistvu težko rečem koncert, ker je to bila naša molitev Mariji.

Vsak zbor je najprej sam zapel nekaj Marijinih pesmi. Mi smo izbrali tudi pesmi našega farana, Gregorja Černeta. S tem smo se mu skromno želeli zahvaliti za vse njegove (tudi že kakšne "ponarodele") pesmi, za njegovo nekdanje bogato sodelovanje s šmarničnim petjem otrok (v tistem času smo se naučili veliko pesmi) in za sodelovanje z mladinskim zborom.

Lepo pa je bilo, da sta se oba zbora združila in z orkestrom Simfonija 23 pod vodstvom Mihe Zupanca Kovača zapela skupne pesmi Mariji v čast. Mnoge so znane zborovskim pevcem, kakšna pa je bila tudi novejša in najlepše je zapeti pesem v priredbi naše pevke.

To so stvari, ki nas bogatijo, povezujejo, dajejo novega zagona.

---

Večkrat je sicer težko, ker smo vsi zaposleni vsepovsod, ampak si znamo vzeti čas, da pridemo na vaje in se potrudimo s svojimi talenti nekaj lepega narediti in se na takšen način za njih tudi zahvaliti.

Mislim, da sta takšna mladostna zagnanost in navdušenje nalezljiva in bi se ju morali držati tudi mi starejši, tudi s sodelovanjem pri "navadni" sv. maši. Pravzaprav kjerkoli.

Če skupaj sodelujemo, je vse tako enostavno lepše. Drug drugega bogatimo, se učimo, podpiramo ... in kjer so dva ali trije zbrani v njegovem imenu ...

To smo z našim petjem in koncertom želeli pokazati in deliti z vami.

*Darja Vevoda*

## MADAGASKAR 2022

V okviru programa Pota, ki deluje pod okriljem Katoliške mladine, sem se letos poleti odpravil na misijon na Madagaskar. Cilj naše odprave je bila predvsem tehnična pomoč, saj, predvsem na podeželju, zelo primanjkuje tehničnih znanj. Naše delo je tako zajemalo obnovo vodovodne napeljave, popravilo strojev, popravilo zobozdravstvenega stola in še mnoga manjša opravila. Delo je od nas zahtevalo veliko mero iznajdljivosti, saj so bili materiali in orodje zelo omejeni, velika ovira pa je bila tudi nezmožnost sporazumevanja z domačini, saj je le redko kdo govoril angleško ali francosko.

Naša pot se je začela v glavnem mestu Antananarive, kar po malgaško pomeni mesto tisočih, čeprav danes v mestu živi že 3 milijone ljudi. Na vsakem koraku smo bili priča velikim nasprotjem. Na eni strani bogate mestne četrti s trgovinami in avto saloni v vsem zahodnem blišču in že nekaj korakov stran majhne barake in ljudje, ki si morajo vsak dan znova izboriti, izprositi ali ukrasti vsakdanji kruh. Sem je pred dobrimi tridesetimi leti prišel argentinski Slovenec Pedro Opeka in pomagal tem najbolj revnim in zapuščenim. Ustanovil



je organizacijo Akamasoa - kar v prevodu pomeni »dobri prijatelji«. Organizacija ljudem omogoča delo, šolanje in bivanje v dobrih hišah. Danes je v Akamasuo vključenih že 40.000 ljudi. Pedro je na nas pustil močan vtis predvsem s svojo dobroto, voljo do pomoči najrevnejšim in ljubeznijo do otrok, ki jih je bilo okoli njega vedno na pretek. Res, v teh nekaj dneh z njim smo začutili, da smo spoznali svetnika.

Pot nas je nato po slabih cestah vodila proti jugu. Po dveh dneh neudobne vožnje smo utrujeni a srečni prispeli do misijona Ampitafa, ki je bil naš dom za naslednje 3



---

tedne. Misijon, ki je neke vrste podeželska podružnica Akamasoe je pred 15 leti začel graditi Janez Krmelj. Tukaj najdemo bolnico, porodnišnico in šolo, kar je pravi blagoslov za ljudi s podeželja, kjer sicer teh stvari ne bi imeli, oziroma je vse državno in tako na zelo nizkem nivoju.

Dnevi so se bliskovito vrstili eden za drugim. Verjamem, da smo po slabih treh tednih dela na misijonu pustili majhen pečat, vendar smo v zameno prejeli mnogo več. Od toplega sprejema kamorkoli smo prišli, dolgih večerov preživetih v pogovoru z Janezom in Pedrom, nasmejanih

otroških obrazov, ki so žareli od

veselja in življenja. Pa prepevanje, ples, daritev svetih maš, kjer smo začutili pomen skupnosti, razburljivih voženj po malgaških cestah in še in še ... Življenje smo spoznali v povsem novi luči, v luči obogateni z veseljem in radostjo, kjer je kljub velikem pomanjkanju mogoče čutiti dobro voljo in ogenj, ki v srcih domačinov nikoli ne ugasne.

Že na poti nazaj v domovino smo navdušeno kovali načrte, kako bi to izkušnjo v prihodnosti še ponovili in predvsem kako bi vsaj delček tega, kar smo prejeli, znali prenesti v svoje domače okolje, domov in v župnijo.

*Andrej Hočevnar*



# NOV SVETNIK V SALEZIJANSKI DRUŽINI

Ker smo salezijanska župnija in ker se o tem pri nas ni prav veliko govorilo, sem se odločila, da vam v teh Vrtnicah predstavim 9. oktobra 2022 razglašenega novega salezijanskega svetnika Artemija Zattija. Artemij, salezijanec brat, ki je deloval kot bolničar, je sploh prvi svetnik v salezijanski družini po don Bosku, ki ni mučenec. Naj vam povem nekaj o njegovem življenju. Kdor je večš sodobne tehnologije, si lahko zgodbo o Artemijevem življenju pogledu tudi v videu s slovensko sinhronizacijo na spletu (dostop s QR kodo ali na naslovu: [https://youtu.be/gqaJ\\_Kl3ckA](https://youtu.be/gqaJ_Kl3ckA)):



*Povezava do videa:  
Zgodba Artemija Zattija*

Artemij se je rodil leta 1880 v kraju Boreto v Italiji. V družini je izkusil kako trdo je kmečko življenje, a kljub trudu, je družino prizadela revščina in so se zato pri Artemijevih 16ih letnih odpravili na pot preko oceana v Argentino. Tam se je Artemij prvič srečal s salezijanci, ki so vodili župnijo. Ob zgledu, vodstvu in spremljanju tamkajšnjega župnika, se je tudi sam odločil, da bi postal

salezijanec. V času formacije je skrbel za mladega duhovnika s tuberkulozo, za katero pa je potem zbolel tudi sam. Njegovo življenje je bilo hudo ogroženo in za zdravje je prosil Marijo Pomočnico. Obljubil je, da če ga Marija ozdravi, bo vse svoje življenje posvetil bolnikom. In Artemij je čudežno ozdravel. Njegove besede po tem so bile: »Veroval sem, obljubil sem in bil sem ozdravljen.« Zaradi svoje odločitve, da bo deloval kot bolničar se je 'odpovedal' tudi duhovništvu in tako postal salezijanec brat. Deloval je kot vodja lekarne in kasneje bolnišnice. Pri svojem delu se je srečeval z mnogimi težavami, saj ni bil večš upravljanja s finančnimi sredstvi, poleg tega pa ga vmes doleti tudi novica, da bodo stavbo v kateri je bila bolnišnica, morali zapustiti. A vendar se nikoli ni toliko ukvarjal z vsem tem, saj mu je bila najpomembnejša skrb za bolnike.

Vso svojo pozornost je namenjam bolnikom, posebno še tistim najbolj ubogim in najbolj revnim, ki so jih v drugih bolnišnicah zavračali. Tudi če z medicinskega vidika pri človeku ni bilo več moč karkoli narediti, si je vzel čas za bolnika, se z njim pogovoril, ga poslušal in z njim ali ob njim molil. Bolnikov ni le čakal v bolnišnici, da sami pridejo k njemu, vendar je bolnike s svojimi znamenitim kolesom obiskoval

---

tudi po domovih. Pripovedujejo, da je Artemij v vsakem bolniku videl Jezusa. Marsikdaj je izrekel stavek, kot je: »Ali imamo kakšno prasto posteljo, za bolnega 12-letnega Jezusa?«

Kljub zaposlenosti z delom je Artemij vsakodnevno molil v skupnosti sobratov salezijancev. Leta 1834 ga je doletela čast, da se je odpravil v rodno Italijo, in sicer v Rim, na razglasitev don Boska za svetnika. Ob vrnitvi v Argentino so mu - veseli, da se je vrnil in veseli, da je don Bosko postal svetnik - prebivalci Viedme pripravili vesel sprejem. Artemij pa se je še naprej, oprt na Jezusov zgled dobrote in don Boskov zgled pozornosti do vsakega in deljenja veselja med ljudi, posvečal bolnikom. Obstaja tudi precej pričevanj, kako so se ob njem mnogi, tako zdravstveni delavci v bolnišnici, kot tudi bolniki, spreobračali.

Artemij je zemeljsko pot sklenil 15. marca 1951, ko je umrl po kratki rakavi bolezni. Na njegovem pogrebu se je zbrala nepregledna množica preprostih ljudi, ki so ga vse življenje občudovali in bili morda deležni tudi njegove pomoči. Artemij je tako zgled, ki ga potrjuje tudi Cerkev, da se lahko z opravljanjem svojega vsakdanjega poklica živimo svetost. Naj nas ta zgled spremlja tudi pri našem delu. Ob napovedi razglasitve Artmijevega



*Povezava do videa:  
Zatti, naš brat!*

svetništva pa je bil posnet tudi kratek igrani film Zatti, naš brat!, v katerem je čudovito prikazana njegova dobrotna

pomoč bolnikom. Priporočam ogled! (Dostop z uporabo QR kode ali na spletnem naslovu:

<https://youtu.be/x8EvGd2CNo0>)

*Jana Hočevnar*

## NEKAJ MALEGA O VODITELJIH CERKVE - PAPEŽ BENEDIKT XV.

Če smo prejšnjič (velikončna izdaja Vrtnic 2022) prišli do začetka 1. svetovne vojne, potem je tokrat na vrsti papež, katerega pontifikat je najbolj zaznamovala prav ta. Njegov pontifikat je trajal le 8 let, kar je glede na njegove zadnje predhodnike bolj kratka doba, ki pa je tako še bolj zaznamovana s svetovnim konfliktom.

Giacomo della Chiesa se je rodil 1854 pri Genovi, v mladih letih pa se je kljub želji postati duhovnik šolal za pravnika po navodilih svojega očeta in iz prava tudi doktoriral. Po končanem študiju pa mu je oče dovolil obiskovati študij teologije, a le v Rimu, saj naj bi tam imel večjo



---

možnost, da ne postane 'le' vaški duhovnik. Po končanem študiju se je res povzpел po hierarhični lestvici in postal nadškof Bolonije, za katerega je bilo pogosto zagotovljeno tudi kardinalsko mesto v nekaj letih.

Ko je maja leta 1914 postal kardinal je bil svetovni spopad tik pred začetkom, kmalu po njem pa je umrl tud papež Pij X., temu pa so sledile konklave, kjer je bil zbor kardinalov sklepčen, da za mesto papeža Cerkev potrebuje človeka, ki je zelo sposoben politik. Kljub temu so bile konklave napete, saj so se glasovi delili med liberalnega kandidata, konzertvativnega kandidata in della Chieso, ki je predstavljal nekakšno vmesno možnost. Ker je po nekaj glasovanjih postalo očitno, da liberalni kandidat ne bo imel dovolj podopore, so njegovi pristaši podprli della Chieso, ki je za en sam glas presegel prag dvotretjinske večine, ki je potrebna za izvolitev papeža.

Pod imenom Benedikt XV. se je papež predvsem ukvarjal s prvo svetovno vojno, ki jo je imenoval 'samomor Evrope', saj se je večina bojevanja dogajala prav na stari celini. Če pogledamo aktivnost papeža v okrožnicah, dobimo precej natančno sliko njegovega delovanja. Benedikt XV. je napisal 12 okrožnic, kjer izrazito prevladujejo okrožnice o trenutnem dogajanju, kar je direkten rezultat prve svetovne vojne. Veliko okrožnic torej govori o trenutnih dogodkih, od tega ena

zadeva svetovno vojno kot tako, ena Versajsko mirovno konferenco, dve podpirata zbiralno akcijo za otroke v Srednji Evropi, ki so ostali brez vsega. Ostale okrožnice z dvema primeroma obravnavata teološke tematike, dve Cerkev in tri okrožnice se dotikajo življenja določenih svetnikov. Zagotovo je najbolj očitna izmed njegovih okrožnic njegova prva; Ad beatissimi Apostolorum iz leta 1914, ob začetku prve svetovne vojne. V njej vojskujoče države, ki jih opisuje kot najbolj mogočne in bogate nacije sveta, prosi, naj ustavijo vojaško aktivnost.

Pomembno pa je izpostaviti, da je bil Benedikt XV. v tem velikem spopadu 'le' vodja Cerkve, ne pa tudi vladar svoje lastne države, saj je bil še vedno 'vatikanski ujetnik', kakor se je imenoval že Pij IX. in vsi njegovi nasledniki do Benedikta XV., vključno z njim.

Benedikt XV. je umrl januarja leta 1922, ko se je vojna že končala, njene posledice pa so bile zelo očitne v Evropi, kjer se je kazala škoda, ki jo je povzročila vojna, ki je bila na nek način res samomor Evrope, za mnogo generacij. Vsekakor pa je Benedikt XV. svojemu nasledniku prepustil manj napeto dogajanje, ki pa je bilo kljub temu polno izzivov.

*Vid Kastelic*

---

## SLADOLED

»Sladoled imam najraje na svetu!« je na moje vprašanje, kaj rad je, odgovoril gospod Ivan. Glede tega se bova pa ujela, sem pomislila. Sladoled je vendar tudi moja najljubša hrana. Ali pa sladica, kakor vzamete. Pistacija, lešnik, čokolada ... in to ne lar vsaka znamka, samo izbrane in kvalitetne sestavine.

»Pa Vi, gospod Ivan, kateri okus imate radi?« ga vprašam. Oči se mu kar zasvetijo, ko ugotovi da je v meni našel zaveznika in da ga popolnoma razumem, da jesti sladoled ves dan pa res ni nič takega. Za zajtrk sladoled, za kosilo sladoled in morda še za večerjo sladoled. Pove mi, da je imel včasih najraje okus vanilije. In limono. V Mercator je šel in tudi sladoledne lučke je kdaj kupil. Tukaj pa mu dajo različne okuse, kar pač imajo. In vse je dobro! Samo da je sladoled. Pravi, da ni izbirčen.

»Boš še prišla?« me vpraša, ko se poslovim, in le za hip dvigne pogled iznad lične skodelice, iz katere skrbno postrga prav vsako sled sladoleda. Oči se mu otroško lesketajo, zdi se zadovoljen. Kako ne bi bil, saj sva vendar klepetala tudi o sladoledu!

V hišo Ljubhospic se vrnem čez teden. Narahlo potrkam pri gospodu Ivanu in opazim, da je malce

nesrečen. Ko me zagleda, se me odkrito razveseli. »Joj, kako sem te vesel!« pravi in me prosi, ali bi mu lahko priskrbela skodelico sladoleda. Vseeno kakšnega, samo upam, da ga imajo. Malo malo skodelico si želim, samo malo sladoleda! Zarotniško me pogleda in mi prišepne, češ - pa ne verjemi sestri, če ti bo rekla, da mi je danes že dala sladoled; ogromno dela ima in včasih kaj pozabi. Ti kar meni verjemi, danes sploh še nisem jedel sladoleda!

Seveda mu verjamem in se odpravim v kuhinjo. Povem sestri, kar mi je povedal gospod Ivan. Zamahne z roko in se nasmeje. V tistem trenutku je tudi meni jasno, da me je Ivan prav lepo pretental! Nič zato, vseeno iz zamrzovalnika vzamem posodo in v majhno skodelico naložim nekaj žlic sladoleda.

Kateri okus je bil? To sploh ni pomembno. Štejeta hvaležnost in tiho zadovoljstvo gospoda Ivana, ko je z užitkom jedel svojo najljubšo hrano na svetu!

*Meta S.*

---

# VONJ PO BOŽIČU 1.

Pred Božičem nam iz kuhinj in pečic prične prav mamljivo dišati po prazničnem pecivu in božičnih piškotih. Poleg vonja po karameli, svežem pecivu ali vanilji, je med božičnimi vonjavami pomemben tudi cimet. V Evropo je bil cimet, kot še mnogo drugih takih začimb, pripeljan iz daljnih dežel na vzhodu in je bil zato včasih precej drag; tako da so ga naši predniki, če so si ga sploh lahko privoščili, uporabljali samo za posebne priložnosti in praznik.

Cimet nam je Evropejcem v glavnem znan kot lepo dišeč oranžkastorjav prašek, ki ga je nadvse težko zamešati v kakav, vsaj bolj zagreti peki med nami pa ga verjetno poznajo tudi v njegovi bolj izvorni obliki kot cimetove palčke. Tako prašek kot palčke pa so izdelek iz lubja tropskih dreves iz rodu cimetovcev (*Cinnamomum*), predvsem vrste pravi cimetovec (*Cinnamomum verum*). Drevesa je potrebno pri pridobivanju cimeta previdno olupiti, predvsem pa je treba odstraniti tudi najbolj notranjo plast skorje, kar drevo hudo poškoduje, zato je treba postopek izpeljati previdno, da drevo lahko preživi. Potem lahko iz skorje oddelijo notranjo plast in jo posušijo. Ta plast se ob sušenju

zvije in iz nje nastanejo cimetove palčke.

V rodu cimetovcev je sicer še eno znano drevo - kafrovec. Iz skorje kafrovca se je pridobivala zanimiva snov kafa. Poleg njenih uporabnih lastnosti, kafa morda sploh starejši dobro poznajo kot sredstvo za zatiranje moljev in kot sestavino v hladilnih kremah, je kafa zanimiva tudi zaradi tega, ker na zraku kar izhlapi<sup>1</sup> in izgine; od koder smo Slovenci dobili rek, da nekdo ali nekaj izgine kot kafa.

V širšem kontekstu rastlinskega kraljestva pa spadajo cimetovci med lovorovke (Lauraceae), kamor seveda spada tudi pri nas rastoči in v golažu nepogrešljivi lovor.

Omenil sem že, da se cimet nerad meša z vodo. V cimetu je namreč poleg dišečih učinkovin tudi nekaj lesa in pa plute. Pluta je sestavina vsake drevesne skorje<sup>2</sup>, njena vloga pa je ravno ta, da odbija vodo in tako onemogoča drevesnim sokovom, da bi se cedili

1 Oziroma sublimira, kar pomeni, da snov preide iz trdnega stanja naravnost v plinasto, ne da bi bila vmes tekoča; torej kot če bi lahko zavreli led, ne da bi vmes dobili vodo.

2 vendar je samo pri nekaterih vrstah hrasta ta plast plute dovolj debela, da iz nje pridobivamo za uporabo primerne materiale

skozi skorjo, hkrati pa onemogoča onesnaženi vodi in škodljivcem vstop od zunaj - pluta je tisti del skorje, ki pri drevesih opravlja podobno vlogo kot naša koža.

Pravi cimetovci so majhna drevesa, visoka do 15 m, doma na otoku Šri Lanka, veliko cimeta pa se pridobiva tudi iz vrst cimetovcev, ki rastejo na Kitajskem in na Indoneziji, ki izdelata večino cimeta na tržišču. Ker ima vsaka vrsta nekoliko drugačna vonj in okus, se lahko pri nas po vonju razlikujejo tudi različne znamke cimeta, za vse pa je značilno to, da zelo lepo dišijo, še posebej če jih dober pek zamesi v Božične piškote :)

*Aljaž Jakob*

## ANIMATORSKO MIKLAVŽEVANJE

Vsako leto se dobimo in si izmenjamo darila. Nekaj tednov prej izvemo, komu si skriti Miklavž, potem se spomniš, kaj bi podaril, to kupiš in zaviješ ali pa daš v darilno vrečko, da se ne ve, čigavo je. Na darilo moraš napisati ime, da Miklavž ve, komu je to darilo namenjeno. Vsakoletno vprašanje je, kaj kupiti fantu: 'nogavice', 'čokolino'?!

Letos smo se dobili 2 dneva pred prihodom Miklavža. Darila smo poskusili odložiti na mizo neopazno, se usedli na kavč in poklicali Miklavža. Prišel je s svojim angelčkom. Odprla sta knjigo



»pridnih otrok« in začela naštevati, kaj počnemo v življenju in si s tem kaj poskusila pomagati v nebesih. Vsak je svoje veščine tudi pokazal, oziroma je Miklavž preveril, ali bi dovolj dobro delo opravil tudi v nebesih. Ko si pokazal, kako dobro obvladaš svoje veščine, ti je Miklavž podaril darilo, ki je bilo namenjeno tebi. Vsi smo dobili darila, jih odvili in seveda smo morali ugibati, kdo je komu podaril katero darilo. Šli smo v krogu, vsak je imel 3 poskuse ugibanja, naredili smo toliko krogov, da so vsi ugotovili.

Pri ugibanju pa moraš biti malo taktičen, pogledaš, če je tvoje darilo zavito v isti zavijalni papir kot od koga drugega, če ima vsebino podobno. To pomeni, da je tvoje darilo od nekoga, ki ima tukaj družinskega člana. Potem pogledaš, kako je zavito in pisavo, če je Miklavž pustil kakšno ročno napisano pismo, se pravi, če je lepo zavito in lepa pisava, pomeni, da je od ene punce, razen če je to slučajno zavila sestra, mami ali punca. Pol greš pa samo na all in. Moraš tudi malo pogledati vsebino darila, kdo je tako izviran, komu je to podobno in koliko te ta oseba pozna. Če vse to upoštevaš in po sedmih poskusih ne ugotoviš, ti pa ne morem pomagati, si pač hepan al maš pa šmorn v lajfu :).

Če rabiš kakšno idejo za izvirno darilo, me pa kr poklič, presenečam samo sebe :)

*Ema Kolmanko*

## KER TE IMAM RAD

### PRVI PRIZOR

**PRIPOVEDOVALEC:** Poznate medvedka Puja, otroci? Ga? Ne? Nič hudega. To ne bo zgodba o medvedku Puju. Bo pa zgodba o živalicah, ki živijo v sobi in na velikem zaraščenem vrtu deklice Nika. Nika ima rada svoje plišaste živalice. Veliko se pogovarja z njimi. In ... psssst ... kadar nihče ne gleda, živalice oživijo. Res, čisto res! Same govorijo in hodijo okrog in počnejo vragolije, predvsem pa poskrbijo, da Niki ni dolgčas. Tole danes je zgodba, ki se je dogajala pri Niki doma okoli prihoda sv. Miklavža nekaj let nazaj. Saj, kdo je sveti Miklavž, pa veste, ne?

*Na velikem vrtu sedi deklica Nika, okoli nje pa so plišaste živali. Slonček Zvone, kuža Capek, muca Popi, rakun Črt, dihurček Murček, veverica Čopka in riba Pika. Vsi imajo pred seboj čajne skodelice iz pravega čajnega servisa in pred njimi so lično zloženi trije kupi peciva na lepih krožnikih. Imajo pravo pravcato čajanko.*

**NIKA:** Lepo je, da imaš rojstni dan štirikrat na leto Popi. Res nenavadna navada mačk po svetu. Ampak prijetna, a ne?

**ZVONE (s polnimi usti):** Ja, res je carska tale vaša navada. Lahko bi jo

---

imeli vsi. Štirikrat na leto bi dobil darila za rojstni dan. *(zadovoljno se zahahlja in pogladi po velikem trebuhu)*

**POPI** *(zelo fino, mačje)*: Mačke smo nekaj posebnega!

**CAPEK** *(navdušeno)*: Pa saj niso tako pomembna darila, a ni fino, da smo takole skupaj? A ni, a ni? *(vstane in naredi dva kroga okrog vseh)*

**ČOPKA** *(leno, skoraj leže na tleh)*: Darila ... darila ... darila ... Kdo že prinaša darila? Lani sem dobila celo goro orehov, skritih za tisto omaro v Nikini sobi, kjer nikoli ne pospravlja. Pa takrat je bila pospravljena. Res je bilo čudno, da ni ven viselo cel kup cunj. Pa mi je Nika rekla, da mi je te orehe prinesel en star mož z brado, menda zeeelo dober mož. Ime sem pa pozabila. Dober je pa gotovo, če sem dobila toliko orehov. In dobri so bili.

**NIKA** *(poučevalno)*: To je bil sv. Miklavž. On je svetnik in živi zdaj v nebesih in je prijatelj z Jezusom in angeli in z drugimi, ki so tam. Res je bil dober že tu na Zemlji. Vsem ljudem je pomagal in jim je dal, če so kaj rabili. A se spomnite, ko sem vam brala, kako je spustil denar skozi dimnik trem revnim sestram? No, on vam vsako leto prinese darila. Če ste pridni seveda. In meni tudi. In očku in mami tudi. Čeprav sem jaz bolj pridna, ker so moja darila večja kot tista od

očka in mamica. *(se zasmeje)* Mami pravi, da je to zato, da se zavedam, kako dobro je biti dober in da sta se onadva z očkom to skoraj že naučila. Oči se pa samo zvito smeje. Ta zvitorepec.

**ČRT**: Ampak to je naporno in dolgočasno. Biti priden namreč. Kaj pa imam od tega? Saj mi nič ne manjka. In lani sem kar nekaj orehov zvlekel izza omare in se posladkal. Pa sploh nisem bil priden. Moje darilo je bilo res precej majhno - samo eno gnilo jabolko sem dobil. Pa kaj!

**ČOPKA** *(jezno gleda rakuna)*: A ti si bil? Pacek! Jaz sem pa mislila, da so se orehi zgubili v razmetani Nikini šari.

*Črt se zdaj že kar krohota.*

*Riba Pika na vse to samo široko odpira usta in vse skupaj gleda z izbuljenimi očmi.*

**POPI** *(razočarano)*: Črt, ti si en navaden lopov in obnašaš se kot falot.

**MURČEK** *(pogleda Piko malo zaskrbljeno)*: Pika, bi pila? Te nesem malo v umivalnik? *(vstane in odnese ribo v vrtni umivalnik v bližini)*

**ČRT** *(zafirava dihurčka)*: Pika in smrduh prduh! Res sta lep par. Dva nesposobneža. In oba smrdita!!!

**ZVONE IN CAPEK** *(hkrati)*: Veš, da to ni res. Pri miru ju pusti ... ti vreča bolh!

---

**NIKA:** Mir dajte. Kmalu bo nosil darila tale naš dobri Sv. Miklavž. Raje se potrudite in bodite dobri in prijazni.

**POPI** (*pomembno*): Jaz bom pomagala Niki pospraviti sobo vsak dan. Pokazala ji bom, česa še ni naredila, da ne pozabi. Zdaj grem pa počivat. Najedla sem se in utrudili ste me. (*vstane in odide z odra*)

**CAPEK** (*veselo*): Jaz bom pa pazil na hišo. Lajal bom na ves glas, ko bo kdo lomastil okoli. Grem kar takoj! (živahno oddirja z odra in zraven na glas laja)

**NIKA:** Saj laja non stop.

**ZVONE:** Jaz bom vsak dan zalil rože. Da ne ovenejo, a veste. Če rož ne zalivaš, potem umrejo. Mi je Nika povedala. Najbolje, da to naredim kar takoj. (*počasi odtaca z odra*)

**ČOPKA:** Ta jih bo zalil kot gasilski avto. Grem za njim, da jih ne utopi. Aja ... jaz bom pa poskrbela, da bomo vsak večer slišali pravljico. Jo bom sama napisala in prebrala. Rada imam pravljice. In to, da smo zvečer vsi skupaj lepo pokriti in na toplem v tvoji postelji Nika. (*švigne ven*)

**NIKA:** No, kaj boste pa vi trije? (*vprašljivo pogleda Murčka, Piko in Črta*)

*Riba samo začudeno odpira usta.*

**ČRT:** Jaz ne bom nič. Saj nočem

daril. Jaz bom delal, kar mi bo pasalo. (*stopi k ribi in jo poškropi z vodo*) Na, Pikica, a tole paše?

**NIKA:** Črt!!! (*rakun zgine z odra*)

**MURČEK** (*medtem, ko boža ribo*): Jaz ti bom vsak dan znosil vse umazane nogavice izpod postelje, Nika. In vse igrače. Prav? Zdaj bom dal pa Piko nazaj v njeno posodo v tvoji sobi. Tam se najboljše počuti. (*tudi on odide z odra*)

**NIKA:** Še jaz bom povedala. Jaz bom pa vsak dan šla k babici. Sama je in ji je dolgčas, pa rada vidi, če kdo pride, da ima družbo.

**Konec prvega prizora**

## DRUGI PRIZOR

*Razmetana Nikina soba*

**PRIPOVEDOVALEC:** Soba deklice Nike je bolj majhna in v njej je veliko stvari. Miza, postelja, stol in omara. Pa knjižne police in zaboji za igrače. Samo nekaj je nenavadno. V omari je bolj malo oblek in v zabojih za igrače je bolj malo igrač. Obleke so na mizi in na stolu, pa cel kup jih je na postelji, nekaj celo pod njo. Igrače so pa na tleh in po policah, knjige so na mizi in na postelji ... skratka nikjer ni praznega prostorčka, vse je navlečeno.

**NIKA:** Pospraviti bom morala tole sobo počasi. Saj se niti sprehajati ne morete več. In mama bo vesela. Pa tudi jaz bom potem lažje kaj našla.

---

**MURČEK** (*švigne med oblekami*):

Mene ne moti. Tile labirinti so odlični.

**POPI:** Ampak res ni lepo. To ni za tako mačko, kot sem jaz.

**CAPEK:** Jaz pa težko hodim tu notri in rep me boli, ko tolikokrat udarim z njim kam, ko maham.

**NIKA:** Začela bom s knjigami. (*pospravi vse knjige lepo na police in pri tem vso šaro pomeče z njih*)

**NIKA:** In zdaj bom pospravila obleko. (*Pospravlja obleko v omaro in živalice ji pri tem pomagajo*)

*Zdaj je po tleh že kar nekaj prostora.*

**NIKA:** In zdaj bom pospravila te sestavljanke. (*Nese cel kup sestavljanek, pri tem se spotakne v neko drugo igračo in vse sestavljanke ji zletijo iz rok in se pomešajo na tleh.*)

**ČOPKA:** Ojoj!!!

**ZVONE:** Ups!

**CAPEK:** Katastrofa!

**POPI:** Saj bi lahko pričakovali, ne?

**MURČEK:** Kaj pa zdaj???

**ČRT:** Hahahaha!

*Riba Pika pa samo odpira usta.*

**NIKA:** Joooj! Poglejte to zmešnjavo. Več ur dela bom imela, da vse te sestavljanke ločim med sabo. A mi pomagate, proooosim?

**ZVONE:** Jaz moram zaliti rože.

(*odide*)

**POPI:** Jaz te bom opazovala in ti povedala, če se boš zmotila.

**CAPEK:** Mislim, da slišim poštarja. Grem pogledat. (*med lajanjem steče stran*)

**ČOPKA:** Danes si še nisem izmislila pravlјice za zvečer. Grem nekam, kjer bo mir. (*tudi ona odide*)

**MURČEK:** Jaz sem pa že znosil vse izpod postelje. Zdajle sem malo utrujen. Grem počivat. (*Narejeno se odvleče proč.*)

**POPI** (*zaspano*): Jaz se bom lepo zvila v kot na postelji in te nadzorovala Nika. Ne skrbi, vse boš lepo prav zložila. (*se zvije na postelji in zaspi.*)

**NIKA** (*žalostno*): Joj, res bom morala vse pospraviti sama. Res je veliko. In babici sem obljubila, da pridem na obisk. Kaj naj zdaj? (*Na skrivaj si briše solze in žalostno pogleda Črta.*)

**ČRT:** Hahaha, si si pa naredila delo. Do jutri si dobra. In kakšen dolgčas. No, uživaj. Hahaha ... grem nekam, kjer so bo kaj zanimivega dogajalo. (*Med hahljanjem odide.*)

**NIKA** (*z vzdihom*): Najprej babica, potem pa tale kup koščkov sestavljanek. Saj bom kot Pepelka sedela vso noč pri njem. (*Odide, pri tem se zaskrbљeno ozira v kup na sredi sobe*)

*Ko je izgledalo, da ni nikogar več, se*



---

v je v sobo prav potihno in previdno vrnil Črt. Ni videl speče muce na postelji. Usedel se je poleg kupa in tiho govoril sam s sabo.

**ČRT:** Nika je bila res žalostna danes. Malo mi je žal, da sem jo hecal. In nihče ji ni hotel pomagati, pa je res dobra prijateljica. Ampak ... saj je sama nerodna, zakaj bi ji moral prav jaz pomagati. Bila bi pa vesela, če bi ji. Res veliko dela je tule za samo eno majhno deklico. Saj me nihče ne vidi in nihče ne bo vedel, da sem bil jaz. Če se takoj lotim dela, bom končal še preden pride od babice, saj babica kar daleč živi. (*Rakun se pridno loti dela in si zraven popeva. Muca pa na postelji čisto potihno dvigne glavo in ga nekaj časa začudeno gleda, potem spusti glavo nazaj, da je rakun ne bi opazil.*)

*Medtem, ko rakun pridno dela, se na platnu pojavi angel.*

**ANGEL:** Le pogledajte ga, pa tak lump je po navadi. Njega ne zanimajo darila. Videl pa je, da je Nika žalostna. In to šteje. Dobrota šteje. Saj tudi ostali delajo dobro in prav, ampak vsi zato, ker pričakujejo plačilo, on pa ne. Naredil je dobro delo zato, ker ima Niko rad in ne more gledati, da je žalostna. Kar počakajte, boste videli, kako ga bomo presenetili s prav posebnim darilom.

**Konec drugega prizora.**

## TRETJI PRIZOR

*Nikina soba*

**PRIPOVEDOVALEC:** Napočilo je jutro na god sv. Nikolaja. V pospravljeni Nikini sobi je bil na mizi kupček daril. Vsa so bila lepo zavita v darilni papir in prevezana s trakom. In prav na vsakem je bilo ime. Nika se je počasi prebujala iz spanja in z njo živalice.

**CAPEK:** Lulat, lulat moram. Zdaj takoj moram lulat. (steče iz sobe)

**POPI:** Kakšen živčen kuža. In kakšen uscane.

**ČOPKA:** A lahko bolj potihem godrnjaš, nekateri bi radi še malo spali. (se obrne in spi naprej)

**MURČEK (se pretegne):** Kaj če bi vstali, jaz sem lačen.

**ZVONE:** Ja, Nika vstani. A ni tvoj god danes? Danes dobiš najboljši zajtrk, dvojna darila in še na izlet gremo vsi skupaj. Sem si prav zapomnil?

*Riba Pika samo odpira in zapira usta.*

**NIKA (odnese jo pokonci kot raketo):** Res je. Danes je sv. Miklavž. Ali sv. Nikolaj. In on je moj zavetnik, ker mi je ime Nika. Danes je res praznik.

**ČRT (leno):** Aha, zato je tale kup šare tamle na mizi. Sem mislil, da si spet kaj stresla, neroda. (*se zareži*)

**NIKA:** Nehaj, Črt. Še zdaj ne vem,

---

kdo je bil tako prijazen in mi je pospravil čisto vse sestavljanke. In to pravilno. Vse škatle so bile tako lepo zložene v police. Res bi se mu rada zahvalila. Samo to vem, da zagotovo nisi bil ti, Črt. Ti si tak drekač. *(vstane)*

**POPI** *(zbegano)*: Ampak ... *(utihne, ker ne ve, kaj bi)*

**CAPEK** *(priteče v sobo, zagleda darila in plane nanje)*: Daaaaarillaaaaa ... kaj je moje? Gotovo je največja kost, ko sem takoooo pridno lajal. *(že drži svoje darilo v rokah)*

**NIKA** *(hitro steče k njemu in mu potegne darilo iz roke)*: Počasi, kuža zmešani. Najprej gremo na zajtrk. Gotovo se je mami potrudila, ko je moj god. Ko se bomo najedli, umili in oblekli, bomo pa darila odprli. Prav?

**ZVONE**: Seveda, jaz sem že lačen. Trobenta, ki sem si jo želel, pa lahko še malo počaka. Saj sem jo zaslužil. Rože sem skrbno zalival. *(zadovoljno pogleda okrog sebe)*

**ČOPKA** *(potiho)*: Zato so pa vse ovenele. Kar pogledjte malo na okna. Same suhe rože.

**POPI**: Ja, pojdimo jest. In da se boste potem vsi umili. Ne vem, zakaj sem tu samo jaz res vedno čista. Po moje je v mojem darilu čisto nova krtača. Res sem natančno nadzirala Niko ves čas. Danes si bom za izlet skrtačila kožuh, da se bo

svetil. *(Odide proti vratom.)*

**ČOPKA** *(gre za njo)*: Ja, tale darila so prav vznemirljiva, če veš, kako si bil priden in bo zato darilo lepo. Moje pravljice so bile carske.

**ČRT** *(iz kota postelje)*: Ja, vsi smo zaspali po dveh stavkih. *(za to si prisluži rahel Nikin udarec po glavi)*

**MURČEK** *(veselo)*: Jaz si pa želim igračko. Najbolj si želim žogico. Izgubil sem jo in je nisem našel, čeprav sem redno čistil pod posteljo in celo pod omaro. Moj kožušček je bil velikokrat prašen.

**ČRT**: Ti itak vedno smrdiš, poba. *(spet si prisluži rahel udarec)*

*Riba Pika pa samo odpira usta.*

**NIKA**: Gremo na zajtrk, hitro. A vohate palačinke? Z marmelado ali s čokolado?

**VSI**: Jaaaaaa ...

*(Pridejo nazaj v sobo in se veselo pogovarjajo o darilih. Samo Črt se usede v kot in čaka, kaj bo.)*

**NIKA**: Zdaj se pa lepo usedite v krog in jaz bom razdelila darila.

**POPI**: Zakaj pa ne jaz? Saj znam brati in gotovo sem dovolj pazljiva, da ne bom česa razbila. Ne tako kot nekateri. *(pogleda psa)*

**NIKA**: Ne, bom kar jaz. Drugače se boste spet prepirali. Včasih ste prav naporni. In še moj god je danes in jaz rada delim darila. *(gre proti mizi z darili)*

---

**NIKA:** Takole bomo naredili. Jaz bom prinesla darilo in vsak ga bo odprl takoj, da bomo vsi videli, kaj je dobil. Smo vsi? Lahko začnem?

**ZVONE:** Črta ni.

**ČOPKA:** Kje je spet? Spet dela zgago. Čakati ga moramo, darila so pa pred nosom.

**NIKA** (*pogleda po sobi, najde Črta*): Pridi, Črt. Usedi se z nami. Gotovo je tudi zate kako darilo.

**ČRT** (*se usede k njim, očitno nejevoljno*): Ja, gnilo jabolko, tako kot lani.

**POPI:** Ampak ... (*spet utihne*)

**NIKA** (*vzame prvo darilo s kupa*): Zvone, tale je zate. (*poda mu darilo*)

**ZVONE** (*raztrga papir*): Jupiiiiii ... res je trobenta. Sem rekel!!! (*začne trobiti*)

**NIKA:** Zdaj pa utihni, Zvone. Tu je darilo za Čopka. Težko je. (*poda ji večji paket*)

**ČOPKA** (*previdno odvijje darilni papir*): Oooooo ... lešnilova torta. Moja najljubša. (*takoj vanjo pomoči prst*)

**NIKA:** Tale je pa zate, Popi. Me zanima, če je res krtača.

**POPI** (*odvijje darilo tako, da ne strga niti koščka papirja*): Je. Saj sem vedela. Krtača najboljše kakovosti za mačko najboljše kakovosti. (*in se začne česati*)

**NIKA:** Murček, zdaj si pa ti na vrsti.

**MURČEK:** Majhna žogica skokica. In ne ena, kar pet jih je. (*Žogice takoj letijo po vsej sobi*)

**NIKA:** Pika, tebi bom pa kar jaz odprla darilo, prav? (*Pika samo odpira usta*)

**NIKA:** O, kapica je, da te ne bo zeblo pozimi. (*Natakne ji pisano kapo na glavo*)

**NIKA:** In tu je še darilo za Črta. (*odnese Črtu veliko škatlo*)

**ČRT** (*začudeno*): Tole je pa velika škatla za palico. (*radovedno raztrga papir*)

*Črt strmi v čisto nov avtomobil na daljinsko upravljanje. Nekaj časa vsi začudeno gledajo zdaj darilo, zdaj Črta.*

**ČRT:** Ampak ... kako?

**POPI:** Ampak ... saj si bil dober. Zelo dober. Vse popoldne si pospravljaj sestavljanke, ki jih je razsula Nika. In to samo zato, da ne bo žalostna in ne bo mislila, da nima prijateljev.

**ČRT** (*obotavljivo in potihem, vidi se, kako mu je nerodno*): Saj nisem ...

**POPI:** Ne laži, Črt. Bila sem v sobi ves čas in sem te videla in slišala. Res pa je, da sem komaj verjela svojim očem in ušesom, ja.

*Vsi začudeno strmijo v Črta, ki mu je očitno nerodno.*

**ZVONE:** A potem si bil ti tisti, ki je zadnjič pospravil za mano papirčke

---

bombonov, ko sem bil preveč utrujen, da bi jih sam in sem zaspal zraven?

**ČOPKA:** In si bil ti takrat, ko me je zeblo, pa me je nekdo pokril?

**CAPEK:** Ti si nabral rože za Niko zadnjič?

**MURČEK:** In ti si zložil nogavice po parih, ko je mene bolela tačka?

*Riba Pika pa samo odpira usta.*

Črt samo gleda v tla.

**NIKA:** Oprosti, Črt. Nič slabši nisi od nas. Včasih si grozna tečka, ampak res nas imaš rad, a ne?

Črt še kar gleda v tla.

**NIKA:** Pridite. Objemimo Črta, zasluži si.

*Vsi skočijo in objamejo Črta.*

**ČRT** (*iz srede skupinskega objema*): To je še lepše darilo kot tisti super avto. Ampak zdaj pa nehajte, ne morem dihat.

**ČRT** (*pogleda otroke*): Ej, vi tam doli, ste bili kaj pridni? Ne slišim vas. Res ste bili pridni? Potem pa pokličimo sv. Miklavža, saj je danes njegov god in hodi tu doli o zemlji s celim kupom daril. Za pridne otroke in za pridne rakune. (*se zasmeje*) Tri štiri ... SVETI MIKLAVŽ ....

*Mateja Jakob*

## ISKALNICA

V vsaki povedi poišči eno od naštetih besed, povezanih z božičem. Skriva se lahko znotraj ene daljše besede, lahko pa tudi v dveh ali treh besedah.

**Primer:**

**MAŠA:** Tine ima šal, kapo in rokavice.

**Besede:** ŠTALA, PASTIR, PESMICE, HEROD, ADVENT, MESIJA, OVCE, KRALJ

»Odkar imam herpes, mi celo do vode z limono ni več.«

»Nenad, ventilator se je spet pokvaril. Naredi že nekaj!«

Pred finalom prvenstva so poleg Mesija najbolj hvalili Griezmannu.

Med Selmo in Viktorjem je preskočila iskra ljubezni.

»Če bi imel usnjen pas, ti res ne bi mogli očitati zanikrnosti.«

Umazanija se je nabrala globoko v cevi, zato smo jo težko odmašili.

Pesnikove stihe rodijo njegova nežna čustva.

»Uroš, ta laminat je čisto predrag za naju,« je zavzdihnila Minka.

*Meta in Rok Kastelic*

Za **SVETI KRST** Vašega otroka se dogovorite z domačim župnikom. Na srečanje prinesete izpisek iz rojstne matične knjige in družinsko knjižico, ki ste jo prejeli ob cerkveni poroki in izjavo o botrstvu. Na srečanju se bomo poglobili v pomen in potek zakramenta svetega krsta, zato so na srečanje vabljeni tudi botri.

**BOTER** pri krstu ali birmi je lahko odrasel in zgleđen katoličan. To pomeni, da je prejel zakramente (krst, spoved, obhajilo, birmo, cerkveno poroko), redno hodi k nedeljski sveti maši in ne živi v izven-zakonski skupnosti.

Za **ZAKRAMENT SVETE POROKE** se oglasite v domači župniji vsaj dva meseca pred poroko, da uredimo predporočni zapisnik. Zanj potrebujete krstno-samski list, ki ga dobite v župniji Vašega krsta in ne sme biti starejši od šestih mesecev. Pred poroko morate opraviti tečaj priprave na zakon (tečaj za zaročence). Na drugem srečanju se pripravimo na potek obreda poroke. Pred poroko je zelo priporočljivo, da oba zaročenca opravita tudi zakrament svete spovedi.

Za **POGREB** Vašega dragega pokojnika se najprej dogovorite na Žalah, potem pa se oglasite v župniji, v kateri je pokojnik živel. S seboj prinesete dokumente o pokojniku, Z župnikom se boste pogovorili o poteku krščanskega pogreba. Ob pogrebu se priporoča, da se za pokojnika darujejo svetega maša, sveta maša 7. dan po pogrebu in sveta maša 30. dan po pogrebu. Prav tako se priporoča, da se za pokojnika daruje sveta maša vsaj enkrat letno (na obletnico smrti). Namesto cvetja in sveč na grob lahko darujemo za svete maše, za potrebe cerkve ali druge dobrodelne namene.

**OBHAJILO ZA BOLNIKE** se deli na prve petke v mesecu. Če želite opraviti sveto spoved, prejeti sveto obhajilo ali zakrament **BOLNIŠKEGA MAZILJENJA** na domu pokličite župnika. Prav tako pa se lahko z župnikom dogovorite za reden mesečni obisk na domu.

izdala: **ŽUPNIJA LJUBLJANA - KODELJEVO**

Ob Ljubljani 34, 1000 Ljubljana

odgovarja: Grega Valič, SDB

telefon: 041 261-870

e-pošta: [zupnija.kodeljevo@gmail.com](mailto:zupnija.kodeljevo@gmail.com)

spletna stran: [kodeljevo.donbosko.si](http://kodeljevo.donbosko.si)

oblikoval: Primož Antloga

**ŽUPNIJSKA PISARNA**

Uradne ure so v torek, sredo in četrtek od 14.00 do 15.00 ure in vsak dan po sveti maši. Po dogovoru se lahko oglasite tudi izven uradnih ur.

**SVETE MAŠE**

med tednom: 7.30 in 19.00

ob nedeljah: 8.30, 10.00 in 19.00

**Hvala vsem piscem!**

*Oddaja člankov za Velkonočne Vrtnice do srede, 22. 3. 2023, na naslov:*

*marinko.urban@gmail.com.*

*Obilo navdiha!*